DOMSTOLENS DOM
26. marts 1996 *

I sag C-271/94,

Europa-Parlamentet ved juridisk konsulent Gregorio Garzón Clariana, kontorchef Johann Schoo og José Luis Rufas Quintana, Den Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg på Europa-Parlamentets Generalsekretariat, Kirchberg,

sagsøger,

støttet af

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Georgios Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

intervenient,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved direktør Antonio Sacchettini, Rådets Juridiske Tjeneste, og konsulent i Rådets Juridiske Tjeneste Amadeu Lopes Sabino, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos direktør Bruno Eynard, Den Europæiske Investeringsbanks Direktorat for Juridiske Anliggender, 100, boulevard Konrad Adenauer,

sagsøgt,

* Processprog: fransk.

angående en påstand om annullation af Rådets beslutning 94/445/EF af 11. juli 1994 om datanet mellem administrationer til brug i forbindelse med statistikker over udveksling af goder mellem medlemsstater (EDICOM) (EFT L 183, s. 42),

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene C.N. Kakouris og G. Hirsch samt dommerne G.F. Mancini, F.A. Schockweiler, J.C. Moitinho de Almeida, C. Gulmann, J.L. Murray, P. Jann, H. Ragnemalm og L. Sevón,

generaladvokat: A. La Pergola
justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 10. oktober 1995,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 22. november 1995,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning indgivet til Domstolens Justitskontor den 27. september 1994 har Europa-Parlamentet i medfør af EF-traktatens artikel 173 nedlagt påstand om annullation af Rådets beslutning 94/445/EF af 11. juli 1994 om datanet mellem

administrationer til brug i forbindelse med statistikker over udveksling af goder mellem medlemsstater (EDICOM) (EFT L 183, s. 42, herefter »beslutningen«).

2 Beslutningens artikel 1 bestemmer følgende:

»Der indføres en række aktioner med det formål i en første fase at lette tilpasningen af regionale og nationale systemer samt EF-systemer til interoperable systemer på europæisk plan med henblik på indsamling af oplysninger hos virksomhederne om udveksling af goder mellem medlemsstater samt kontrol og forbehandling af disse oplysninger og spredning af de udarbejdede statistikker, i det følgende benævnt 'EDICOM' (Electronic Data Interchange on Commerce).

Disse systemer centreres omkring informationssystemer på regionalt og nationalt plan samt på EF-plan, hvis interoperabilitet sikres gennem udvikling og anvendelse af harmoniserede standarder og kommunikationsprocedurer.

Systemerne skal bl.a. bygge på anvendelse af elektronisk dataudveksling (EDI) for så vidt angår fremsendelse af de statistiske indberetninger. Automatiserede procedurer kan stilles til rådighed for de kompetente nationale administrationer og fællesskabsadministrationer samt for de oplysningspligtige efter aftale med de kompetente nationale myndigheder.

Systemerne udvikles under hensyntagen til behovene i forbindelse med udarbejdelse af statistikker over samhandelen mellem medlemsstaterne.«

3 De i artikel 1 nævnte aktioner beskrives i beslutningens artikel 3. Der er navnlig tale om design, udvikling og formidling af programmel og formater for informationsudveksling samt design, beskrivelse og formidling af de metoder, procedurer og aftaler, der anvendes i forbindelse med informationsudvekslingen. Aktionerne omfatter også bistand.

4 Beslutningens artikel 4 angiver, hvad der skal stiles mod ved gennemførelsen af aktioner. I beslutningens artikel 5, stk. 1, bestemmes det, at Kommissionen er ansvarlig for EDICOM's gennemførelse, som i henhold til beslutningens artikel 8 skal finansieres af Fællesskabet.

5 I betragtningerne til beslutningen henvises der navnlig til

— at der som følge af gennemførelsen af det indre marked må tilvejebringes oplysninger om udvekslingen af goder mellem medlemsstaterne på et tilfredsstillende niveau ved hjælp af fremgangsmåder, som ikke indebærer kontrol ved de indre grænser, og at de nødvendige oplysninger derfor bør indsamles direkte hos afsendere og modtagere, idet der gøres brug af metoder og teknikker, der sikrer, at oplysningerne er udtømmende, pålidelige og aktuelle (første og anden betragtning)

— at der ifølge Rådets forordning (EØF) nr. 3330/91 af 7. november 1991 om statistikker over udveksling af goder mellem medlemsstater (EFT L 316, s. 1) bør skabes forudsætninger for øget brug af automatisk databehandling og af elektronisk fremsendelse af oplysninger med det formål at lette de oplysningspligtiges arbejde (tredje betragtning)

— at den arbejdsbyrde, der pålægges virksomhederne i forbindelse med oplysningspligten, bør gøres så overkommelig som muligt, samtidig med at udvekslingen af statistiske oplysninger forbedres med henblik på skabelse af det europæiske informationsmarked (fjerde betragtning)

— Rådets fremtidige beslutning om et flerårigt EF-program for transeuropæiske datanet mellem administrationerne (IDA), som bør udbygges med operationelle aktioner, navnlig for så vidt angår statistik (femte betragtning)

— udarbejdelse af harmoniserede statistikker, tilskyndelse til anvendelse af standarder og harmoniserede begreber på europæisk plan og standardiseringsarbejde, der udføres på internationalt plan inden for elektronisk dataudveksling (sjette, syvende og ottende betragtning)

— at fælles statistiske standarder, der gør det muligt at frembringe harmoniserede oplysninger, kun effektivt kan etableres på fællesskabsplan i samarbejde med medlemsstaterne, hvor anvendelsen sker (niende betragtning).

6 Det fremgår af oplysningerne i sagen, at Kommissionens oprindelige forslag, som blev fremsat den 15. marts 1993 (EFT C 87, s. 10), var baseret på EØF-traktatens artikel 100 A. I overensstemmelse med denne artikel hørte Rådet Parlamentet om forslaget. Dette godkendte forslaget den 27. oktober 1993 med en ændring, som ikke vedrørte hjemmelen (EFT C 315, s. 133).

7 Ved skrivelse af 10. marts 1994 hørte Rådet på ny Parlamentet med henblik på at få erstattet hjemmelen i forslaget med EF-traktatens artikel 235. Rådet anførte i skrivelsen, at det, efter forhandlingerne vedrørende forslaget til beslutning under samlingen den 16. december 1993, var »af den opfattelse, at beslutningen burde støttes på traktatens artikel 235«, »navnlig i betragtning af, at der — da der var tale om en række aktioner, og beslutningen ikke indeholdt reelle harmoniseringsforanstaltninger — ikke fandtes anden hjemmel end artikel 235«. Rådet havde medsendt teksten til det forslag til beslutning, der var resultatet af dets arbejde. Efter denne nye høring vedtog Parlamentet den 5. maj 1994 en resolution, hvori det anfægtede retsgyldigheden af den af Rådet foreslåede hjemmel og udtalte, at Kommissionens forslag burde baseres på EF-traktatens artikel 129 D, stk. 3.

8 Da Rådet har vedtaget beslutningen under henvisning til traktatens artikel 235, har Parlamentet anlagt nærværende annullationssøgsmål.

9 Ved kendelse afsagt af Domstolens præsident den 11. januar 1995 har Kommissionen fået tilladelse til at intervenere til støtte for Parlamentets påstande.

10 Til støtte for sin påstand har Parlamentet principalt gjort gældende, at beslutningen burde baseres på traktatens artikel 129 D, stk. 3, subsidiært på artikel 100 A. Det har anført, at disse bestemmelser foreskriver henholdsvis en samarbejdsprocedure og en fælles beslutningsprocedure, medens artikel 235, som var den hjemmel, der blev valgt ved vedtagelsen af beslutningen, blot foreskriver, at der skal indhentes udtalelse fra Parlamentet.

11 Kommissionen støtter Parlamentets påstand om annullation af beslutningen. Den finder imidlertid, at artikel 100 A burde gå forud for artikel 129 D, stk. 3, som den rette hjemmel for beslutningen.

12 Rådet er derimod af den opfattelse, at hverken artikel 129 D, stk. 3, eller artikel 100 A kunne danne grundlag for beslutningen, og at artikel 235 var den eneste rette hjemmel, når der ikke forelå en særlig hjemmel.

Bør der gives Parlamentet medhold?

13 Indledningsvis bemærkes, at i henhold til Domstolens faste praksis kan traktatens artikel 235 kun være hjemmel for en retsakt, hvis ingen anden traktatbestemmelse

giver fællesskabsinstitutionerne den fornødne kompetence til at udstede den pågældende retsakt (jf. bl.a. dom af 26.3.1987, sag 45/86, Kommissionen mod Rådet, Sml. s. 1493, præmis 13, og af 13.7.1995, sag C-350/92, Spanien mod Rådet, Sml. I, s. 1985, præmis 26).

14 Desuden bemærkes, at valget af hjemmel for en retsakt efter kompetencefordelingen i Fællesskabet skal ske på grundlag af objektive forhold, som gør det muligt at foretage en domstolskontrol. Disse forhold omfatter navnlig retsaktens formål og indhold (jf. bl.a. dom af 11.6.1991, sag C-300/89, Kommissionen mod Rådet, Sml. I, s. 2867, præmis 10, og af 9.11.1995, sag C-426/93, Tyskland mod Rådet, Sml. I, s. 3723, præmis 29).

15 Det må derfor undersøges, om den anfægtede beslutning kunne have været baseret på artikel 129 D, stk. 3, eller på artikel 100 A.

16 Parlamentet har gjort gældende, at beslutningen er omfattet af beføjelserne i artikel 129 C, stk. 1, andet led, hvori det hedder: »Med henblik på virkeliggørelsen af målene i artikel 129 B ... skal Fællesskabet iværksætte enhver form for aktion, som måtte være nødvendig for at sikre nettenes interoperabilitet, navnlig inden for harmonisering af tekniske standarder«. Artikel 129 D, stk. 3, fastsætter den procedure, der skal følges ved vedtagelsen af disse foranstaltninger.

17 Rådet har for det første anført, at beslutningen ikke har til formål at oprette et net, men at gennemføre operationelle punktaktioner, og at den således kun indirekte vedrører nettene. Efter Rådets opfattelse er kernen i artikel 129 B imidlertid oprettelsen af net.

18 Dernæst har det anført, at beslutningen ligger i forlængelse af de tidligere programmer Caddia, INSIS og TEDIS, som blev indført henholdsvis ved Rådets afgørelse 85/214/EØF af 26. marts 1985 om koordination af medlemsstaternes og Kommissionens aktioner i forbindelse med gennemførelsen af et langtidsprogram for anvendelsen af telematik til fællesskabsinformationssystemer vedrørende indførsel og udførsel samt forvaltning af og den finansielle kontrol med markedsordningerne for landbrugsvarer (EFT L 96, s. 35), Rådets afgørelse 82/869/EØF af 13. december 1982 om samordning af medlemsstaternes og fællesskabsinstitutionernes aktiviteter med henblik på at vurdere behovene for samt udarbejde forslag til et tværinstitutionelt informationssystem for Fællesskabet (EFT L 368, s. 40) og Rådets afgørelse 87/499/EØF af 5. oktober 1987 om et fællesskabsprogram for elektronisk overførsel af handelsdata via kommunikationsnet (TEDIS) (EFT L 285, s. 35). Da disse afgørelser er truffet under henvisning til traktatens artikel 235, har Rådet gjort gældende, at denne artikel også må være den rette hjemmel for den anfægtede beslutning.

19 Rådet har endelig gjort gældende, at det fremgår af artikel 129 C, stk. 1's udformning og opbygning, at den fællesskabsaktion, der er omhandlet i denne bestemmelse, består af flere på hinanden følgende etaper. I første omgang skal der opstilles retningslinjer og fastlægges projekter af fælles interesse (artikel 129 C, stk. 1, første led). I anden omgang skal fællesskabslovgiver om nødvendigt træffe foranstaltninger med hensyn til nettenes interoperabilitet (stk. 1, andet led). Endelig kan Fællesskabet finansiere projekter af fælles interesse (stk. 1, tredje led). Følgelig er de aktioner, der skal sikre nettenes interoperabilitet, af underordnet betydning i forhold til fastlæggelsen af de påtænkte aktioner i retningslinjerne. Eftersom retningslinjerne i det foreliggende tilfælde ikke var blevet fastlagt forinden, kunne beslutningen ikke udstedes under henvisning til artikel 129 D.

20 Rådets argumentation kan ikke tiltrædes.

21 Som generaladvokaten har anført i punkt 7 i sit forslag til afgørelse, har en række fællesskabsforanstaltninger i forbindelse med det indre markeds funktion og for-

valtningen af den fælles politik til formål at sikre, at der tilvejebringes oplysninger om udvekslingen af goder mellem medlemsstaterne på et tilfredsstillende niveau ved hjælp af fremgangsmåder, der ikke indebærer kontrol ved de indre grænser. Således indsamles oplysningerne direkte hos afsendere og modtagere. Øget brug af automatisk databehandling og af elektronisk fremsendelse af oplysninger samt kravet om kompatible systemer er tekniske metoder, der bidrager til, at indsamlingen af oplysninger fungerer, samtidig med, at de letter de oplysningspligtiges arbejde, navnlig virksomhedernes.

22 Beslutningen tilgodeser faktisk dette formål. Det fremgår nemlig af første, anden og fjerde betragtning, at den har til formål at udvikle den direkte indsamling af de nødvendige oplysninger om udvekslingen af goder mellem medlemsstaterne hos afsenderne og modtagerne, idet der gøres brug af metoder og teknikker, der sikrer, at oplysningerne er udtømmende, pålidelige og aktuelle. Desuden henvises der i tredje betragtning til forordning nr. 3330/91, hvorefter der bør skabes forudsætninger for øget brug af automatisk databehandling og af elektronisk fremsendelse af oplysninger med det formål at lette de oplysningspligtiges arbejde. Endelig præciserer femte betragtning, at Rådets fremtidige beslutning om et flerårigt EF-program for transeuropæiske datanet mellem administrationerne (IDA) »bør udbygges med operationelle aktioner, navnlig for så vidt angår statistik«.

23 Selve beslutningens indhold bekræfter, at den skal sikre de nationale datanets interoperabilitet og således medvirke til, at de tilsammen kommer til at udgøre et transeuropæisk datanet med henblik på indsamling og fremsendelse af oplysninger mellem administrationerne. Artikel 1, stk. 1, bestemmer nemlig, at der skal indføres »en række aktioner med det formål ... at lette tilpasningen af regionale og nationale systemer samt EF-systemer til interoperable systemer på europæisk plan«. I artiklens stk. 2 hedder det, at »disse systemer centreres omkring informationssystemer på regionalt og nationalt plan samt på EF-plan, hvis interoperabilitet sikres

gennem udvikling og anvendelse af harmoniserede standarder og kommunikationsprocedurer«. EDICOM-aktionerne, som er beskrevet i beslutningens artikel 3, er bl.a. foranstaltninger af teknisk karakter, som skal skabe betingelserne for, at de nationale net kan komme til at udgøre et transeuropæisk datanet.

24 Med hensyn til argumentet om tidligere praksis skal det blot bemærkes, at en praksis i Rådet ikke kan ændre retsvirkningerne af traktatens bestemmelser og således ikke kan have en præcedensvirkning, der binder Fællesskabets institutioner med hensyn til spørgsmålet om, hvad der er den rette hjemmel (jf. bl.a. dom af 23.2.1988, sag 68/86, Det Forenede Kongerige mod Rådet, Sml. s. 855, præmis 24). I øvrigt er programmerne Caddia, INSIS og TEDIS, som Rådet påberåber sig, blevet oprettet, inden afsnit XII om transeuropæiske net blev indført ved traktaten om Den Europæiske Union, og dermed før artikel 129 D trådte i kraft.

25 Med hensyn til spørgsmålet om sammenhængen mellem de forskellige led i artikel 129 C, stk. 1, bemærkes, at artikel 129 B, hvori der gøres rede for de mål, de i artikel 129 C omhandlede fællesskabsforanstaltninger forfølger, i stk. 1 bestemmer, at »Fællesskabet [bidrager] til oprettelse og udvikling af transeuropæiske net«, og i stk. 2, at »Fællesskabets indsats [tager] sigte på at fremme de nationale nets indbyrdes sammenkobling og interoperabilitet samt adgangen til disse net«. Dernæst bestemmer artikel 129 C, stk. 1, første led, at der skal opstilles et sæt retningslinjer omfattende mål og prioriteter samt hovedlinjerne i de aktioner, der påtænkes gennemført for transeuropæiske net, og at der i retningslinjerne skal fastlægges projekter af fælles interesse, og tredje led indeholder en bestemmelse om Fællesskabets støtte til medlemsstaternes finansielle indsats til fordel for projekter af fælles interesse, der finansieres af medlemsstaterne, og som fastlægges inden for rammerne af de retningslinjer, der er omhandlet i første led. Desuden bestemmes det i stk. 1, andet led, at Fællesskabet skal iværksætte enhver form for aktion, som måtte være nødvendig for at sikre nettenes interoperabilitet, navnlig inden for harmonisering af tekniske standarder.

26 Selv om det er ubestrideligt, at oprettelse og udvikling af transeuropæiske net på telekommunikationsområdet forudsætter en sammenkobling af de nationale net og

disses interoperabilitet samt adgang til nettene, og at opstillingen af de i artikel 129 C, stk. 1, første led, omhandlede retningslinjer tilgodeser disse mål, fremgår det ikke desto mindre af dette stykkes opbygning og ordlyd, at der ikke nødvendigvis skal opstilles retningslinjer i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 129 C, stk. 1, første led, forud for enhver fællesskabsaktion, der har til formål at sikre de nationale nets interoperabilitet. Dette gælder navnlig i tilfælde, hvor der — som i den foreliggende sag — kun er tale om at vedtage operationelle aktioner, der skal sikre de eksisterende nationale nets interoperabilitet for at gøre dem teknisk kompatible, så de kan integreres i et transeuropæisk net. Desuden var de retningslinjer, beslutningen indgår i — som generaladvokaten har bemærket i punkt 11 i sit forslag til afgørelse — allerede fastlagt i en række fællesskabsforanstaltninger, som var truffet, før traktaten om Den Europæiske Union trådte i kraft.

27 Heraf følger, at EDICOM-aktionerne er foranstaltninger af den i artikel 129 C, stk. 1, andet led, omhandlede art, og at det under omstændigheder som i den foreliggende sag ikke er nødvendigt, at der forinden opstilles retningslinjer som omhandlet i stk. 1, første led.

28 Der må endvidere tages stilling til Kommissionens principale anbringende om, at artikel 100 A ville være den rette hjemmel for beslutningen.

29 Kommissionen har gjort gældende, at hovedformålet med EDICOM-aktionerne er at sikre, at det indre marked fungerer. De benytter blot datanettet som en hjælp, der skal tjene dette formål. Beslutningen tager derfor sigte på at harmonisere indsamlingssystemerne samt de statistiske oplysninger, der skal indsamles om udvekslingen af varer i det indre marked. I den forbindelse har Kommissionen navnlig henvist til betragtningerne til beslutningen og til de to første stykker i dennes artikel 1. Kommissionen nævner ligeledes den tætte forbindelse mellem EDICOM-

beslutningen og forordning nr. 3330/91, som er baseret på artikel 100 A. Endelig har Kommissionen anført, at alle de aktioner, der er indført ved EDICOM, kunne have været inkorporeret i den nævnte forordning eller udspringe heraf som de øvrige gennemførelsesforordninger, og at det i så fald ville være nødvendigt at benytte artikel 100 A.

30 Parlamentet finder også, at beslutningen frembyder visse karakteristiske træk, som vedrører det indre markeds oprettelse og funktion. Det er imidlertid af den opfattelse, at artikel 129 D er en mere specifik bestemmelse end artikel 100 A, for så vidt angår de spørgsmål, der falder ind under dens anvendelsesområde. Ifølge Parlamentet bør man vælge den mest præcise hjemmel.

31 Kommissionens argumentation kan ikke tiltrædes.

32 Som anført i præmis 22 og 23 i nærværende dom er hovedformålet med beslutningen at sikre de nationale datanets interoperabilitet gennem operationelle aktioner af teknisk karakter. Selv om beslutningen også tjener det indre markeds formål, er disse af sekundær betydning i forhold til hovedformålet, således at artikel 100 A ikke kan være en fyldestgørende hjemmel for beslutningen. I den forbindelse bemærkes, at Domstolen allerede har fastslået, at den blotte omstændighed, at det indre markeds oprettelse og funktion berøres, ikke er tilstrækkelig til, at traktatens artikel 100 A finder anvendelse (jf. navnlig dom af 4.10.1991, sag C-70/88, Parlamentet mod Rådet, Sml. I, s. 4529, præmis 17).

33 Endvidere bemærkes, at de transeuropæiske net efter selve ordlyden af artikel 129 B, som artikel 129 C henviser til, bl.a. skal bidrage til virkeliggørelsen af målene i artikel 7 A, dvs. oprettelsen af det indre marked. Navnlig med hensyn til nettenes interoperabilitet inden for oprettelsen af det indre marked er artikel 129 C, stk. 1, andet led, en mere specifik bestemmelse end artikel 100 A. Selv om bestemmelsen

også sigter mod de mål, artikel 100 A forfølger, kan sidstnævnte bestemmelses eksistens derfor ikke bruges som argument for at begrænse anvendelsesområdet for artikel 129 C, stk. 1, andet led.

34 Med hensyn til Kommissionens henvisning til forordning nr. 3330/91 skal der også henvises til den i præmis 24 nævnte retspraksis, hvorefter en praksis i en institution ikke kan ændre retsvirkningerne af traktatens bestemmelser og således ikke kan have en præcedensvirkning, der binder institutionerne.

35 Heraf følger, at beslutningen burde have været vedtaget i medfør af artikel 129 D, stk. 3, og at den derfor bør annulleres.

Opretholdelse af beslutningens virkninger

36 Rådet har i sit svarskrift anmodet Domstolen om, såfremt beslutningen annulleres, at opretholde dens virkninger under hensyntagen til de forstyrrelser, en annullation med tilbagevirkende gyldighed ville medføre, og til nødvendigheden af at sikre kontinuiteten i tjenesten. Kommissionen har tilsluttet sig denne anmodning. I deres besvarelse af et spørgsmål stillet af Domstolen har de anført, at de to handlingsprogrammer for årene 1994 og 1995, efter at beslutningen trådte i kraft, har givet anledning til iværksættelse eller gennemførelse af 128 aktioner, som har været genstand for Kommissionens beslutning 94/765/EØF af 18. november 1994 (EFT L 304, s. 41), 95/126/EF af 6. april 1995 (EFT L 84, s. 10) og 95/234/EF af 22. juni 1995 (EFT L 156, s. 80). De to institutioner gør således gældende, at et brud på kontinuiteten i EDICOM-aktionerne som følge af en afbrydelse i indsamlingen fra virksomhederne ville resultere i, at det ville være umuligt for medlemsstaterne at

udarbejde statistikkerne over udveksling af goder inden for Fællesskabet datamatisk. Kommissionen anfører, at det i så fald ville være nødvendigt igen at indsamle oplysningerne ved hjælp af formularer.

37 Under retsmødet har Parlamentet anført, at det ikke har indvendinger mod en sådan anmodning, for så vidt angår virkningerne før det tidspunkt, hvor Domstolen annullerer beslutningen. Imidlertid har det modsat sig, at beslutningen anvendes i tiden efter Domstolens dom, og indtil der vedtages en ny beslutning, idet det finder, at en opretholdelse af beslutningens fremtidige virkninger vil bevirke, at dommen ikke får den tilsigtede virkning.

38 Over for denne indvending har Kommissionen gjort gældende, at en opretholdelse af beslutningens virkninger alene for tiden før Domstolens dom ikke desto mindre ville være til alvorlig skade for de allerede påbegyndte aktioner, som så ikke ville kunne fortsætte.

39 Det fremgår af de oplysninger, Rådet og Kommissionen har givet, at det er nødvendigt, at virkningerne af de beslutninger, Kommissionen allerede har vedtaget på grundlag af den annullerede beslutning, opretholdes for at undgå en afbrydelse i de allerede iværksatte EDICOM-aktioner og af hensyn til retssikkerheden. Med hensyn til de øvrige virkninger af den annullerede beslutning har hverken Rådet eller Kommissionen derimod nærmere angivet, hvilke vanskeligheder en annullation af beslutningen ville medføre i den henseende. Da der ikke foreligger sådanne nærmere angivelser, er Domstolen ikke i stand til at vurdere, hvad disse vanskeligheder består i, eller deres omfang, og kan derfor ikke imødekomme de to institutioners anmodning på dette punkt.

40 På grundlag af de særlige omstændigheder i den foreliggende sag og på grundlag af retssikkerhedshensyn, som kan sammenlignes med dem, som gør sig gældende i tilfælde af annullation af visse forordninger, er der grund til, at Domstolen udøver den beføjelse, traktatens artikel 174, stk. 2, udtrykkeligt tillægger den, og angiver,

hvilke af den annullerede beslutnings virkninger der skal opretholdes. I overensstemmelse hermed bør virkningerne af de beslutninger, Kommissionen allerede har vedtaget på grundlag af den annullerede beslutning, opretholdes, indtil en beslutning med den rette hjemmel er trådt i kraft.

Sagens omkostninger

41 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Parlamentet har nedlagt påstand om, at Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger. Da Rådet har tabt sagen, pålægges det dette at betale sagens omkostninger. I medfør af samme artikel, stk. 4, første afsnit, bærer intervenienten, Kommissionen, sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1) Rådets beslutning 94/445/EF af 11. juli 1994 om datanet mellem administrationer til brug i forbindelse med statistikker over udveksling af goder mellem medlemsstater (EDICOM) annulleres.

2) Virkningerne af de beslutninger, Kommissionen allerede har vedtaget på grundlag af den annullerede beslutning, opretholdes, indtil en beslutning med den rette hjemmel er trådt i kraft.

3) Rådet betaler sagens omkostninger.

4) Kommissionen bærer sine egne omkostninger.

Rodríguez Iglesias Kakouris Hirsch

Mancini Schockweiler Moitinho de Almeida

Gulmann Murray Jann

Ragnemalm Sevón

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 26. marts 1996.

R. Grass G.C. Rodríguez Iglesias

Justitssekretær Præsident